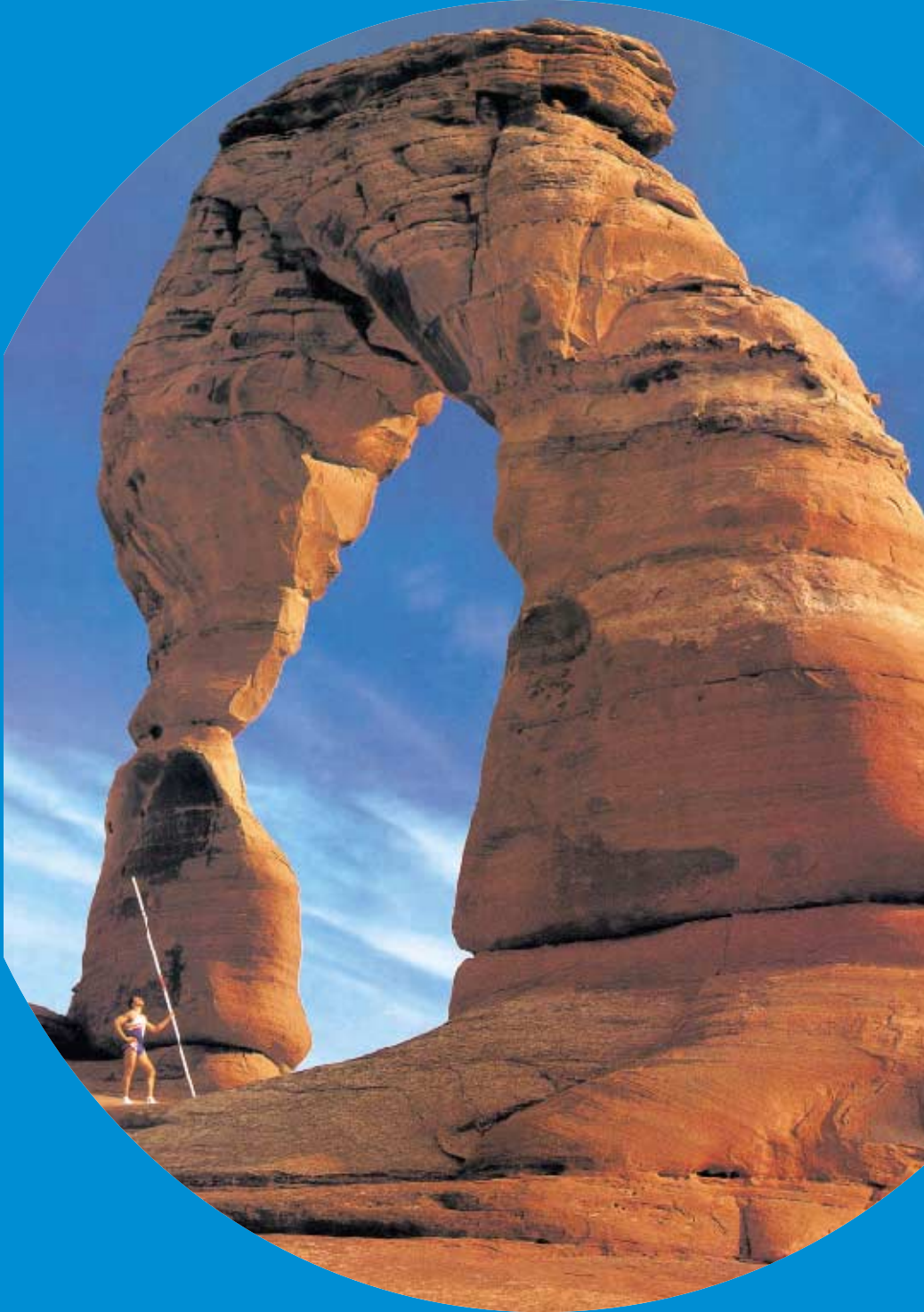

Bu sayımızda yine bir öykü yazmanızı istiyoruz. Bize göndereceğiniz öykülerden birini ya da birkaçını seçerek Kasım 2002 sayımızda yayımlayacağız. İlk olarak bu fotoğrafı inceleyin. Gördükleriniz neler düşündürüyor? Bunları bir öyküye dönüştürebilir misiniz? Şimdi yapmanız gereken, tasarladığınız öyküyü en güzel yazınızla bir kâğıda aktarıp bize göndermek.

A d r e s
Bilim Çocuk Dergisi PK 156 06100 Kavaklıdere Ankara

öyküleriniz şiiirleriniz

Yağmurla Gelen Dost

Şıp... Şıp... Şıp...
Uzun zamandır uyuyordum. Uykumdan yağmur damlalarının sesiyle uyandım. Etraf çok karanlıktı ve ağır bir toprak kokusu vardı. Başımı çıkarıp yağmuru izlemek istiyordum, ama buna gücüm yetmiyordu. Birdenbire cılız gövdemde bir güç hissettim ve o güçle kendimi dışarı ittim. O ana kadar ne olduğumu merak ediyordum. Bir şapkalı mantar olduğumu görünce nasıl sevindim anlatamam. Ama daha güzel olanı neydi biliyor musunuz? Yalnız değildim. Bir de arkadaşım vardı. Meğer o da yağmurdan ıslanmış ve korunabileceği bir şemsiye arıyormuş. İçinden de "keşke güzel bir şemsiyem olsa" demiş. İşte, ben de o anda bu dileğin verdiği gücü hissedip dışarı çıkmışım. Böylece onun bir şemsiyesi, benim de iyi bir dostum oldu. Yağmur hâlâ yağıyordu.
Şıp... Şıp... Şıp...

Mustafa Duymuş

Kadri Suyabakan İÖO/3-C/Ankara

Yaşama Sevinci

2002 yılının Şubat ayıydı. Kış oldukça soğuk geçmişti. On yıl sonra ilk kez kar yağmıştı Tire'ye. Yediden yetmişyediye herkes çocuklar gibi şendi. Kar, bir gelin edasıyla her yeri yumuşacık örtmüştü. Şimdilik her şey yolunda gidiyordu. Hayatımızdan memnunduk. Fakat, gece ayaz çıkıp her yeri buz kaplayınca, yağmur üstüne yağmur yağınca yazı hemen özlemiştim. "Yaz gelince, sıcaktan dert yanmayacağım" diye söz veriyordum kendime. Günler günleri kovaladı. Dağların doruklarındaki karlar erimeye, ağaçlar çiçek açmaya, doğa yeşile bürünmeye, toprak hamur gibi kabarmaya başlamıştı. Hava toprak kokuyor, kuşlar bahar şarkıları fişildiyorlardı. Doğa berrak bir yağmur damlası gibi masumdu. Güneşli bir nisan günü dostlarımla pikniğe gitmiştik. Kışın o soğuk, hırçın, hüznünlü günlerinden kurtulup güneşin, mavinin ve yeşilin keyfini sürüyorduk. Bu, güzel anı ölümsüzleştirmek istemiştik. Yavaş yavaş yağmur çiseliyordu. En güzel anı fotoğrafı nasıl çekilebilirdi? Papatyaların arasında mı, badem ağacının altına sıralanarak mı, yoksa lezzetli yemekleri tadarken mi? Biz bunları tartışırken yağmur

hızlanmıştı. Tam fotoğraf çekmekten vazgeçiyorduk ki, yağmurdan kaçmaya çalışan bir kurbağanın, bir mantarın altına girdiğini gördüm. Bu an beni çok etkilemişti. Kurbağanın fotoğrafını çekmeye başladım. Bu arada yanımdakiler arabalara dağılmışlardı. Koşar adım yanlarına gittim ve "bu anı ölümsüzleştirdim arkadaşlar" dedim. Çektiğim bu fotoğraf hayatımızın en anlamlı, en keyifli ve insana yaşama sevinci veren bir fotoğraf olarak anlaşılmıştı.

Duygu Kabdan

Kurtuluş İÖO/6-A/Tire/İzmir

İşte Bir Şemsiye

Bir sinek vızıldayarak geçti yüksekte. Bu, yağmurun habercisiydi. O da ne, yağmur yağacak. "Yağmur yağmazsa ne yaparız biz buralarda; susuz, böceksiz ve yüzmeden daha ne kadar yaşayabiliriz ki!" diye düşünürken, yağmur çok hızlı bir şekilde yağmaya başladı. Ben arap kızı değilim ki yağmur yağarken evimizin camından dışarıyı seyredeyim. Zaten dışarıdaydım; hemen korunacak bir yer bulmalıydım. Tamam, suyu seviyorum, ama yağmurda her yer ıslak ve soğuk, güneş de yok ki kuruyayım. Ben güneşli günlerde sakın bir göl kıyısında, suyu seviyordum. "Bir korunak olsa" diye düşünüyordum. Etrafta öyle bir yer yoktu; büyük çınar ağaçları vardı. Bahar henüz gelmişti, bu nedenle ağacın gelişkin yaprakları yoktu. Hâlâ ıslanıyordum. Bir de ne göreyim, orada bir şemsiye duruyor. İnsanlardan biliyorum; bunları ellerinde tutarak yağmurdan korunuyorlar. Gittim, altında durdum. En azından başım ıslanmıyordu ve etrafı rahat görebiliyordum. Şemsiyeyi yerinden çıkarmaya çalıştım, ama olmuyordu. O zaman anladım ki, bu bir şemsiye değil, şemsiyeye benzer bir canlı. Düşündüm ki insanlar, bu canlıya bakarak şemsiyeyi yapmışlardı. Belki insanlar birçok buluşu doğaya bakarak yaptılar. "Doğa, sen ne büyüksün; iyi ki yağmur yağdırdın" diye sevinerek, bu canlının altında yağmurun dinmesini bekledim.

Ekin İnan

Hamdullah Suphi İÖO/5-E/Ankara

Damlalarla Süren Dostluk

Kurbağa yorgun ve nemli
Suyu sever sevmesine de
Yağmurdan kaçır kendisi
Mantarın yüreğine sığınarak
Anlatır da anlatır dertlerini
Mantar olgun, sessizce dinler
Güneş görünene dek
Çıkarsız severler birbirlerini

Oysa ben bir kuru yaprak olarak
Anlayamam...
Neden sıcak günlerde
Hiç sohbet etmez ikisi?

Başak Bozkurt

Kurtuluş İÖO/8-B/Tire/İzmir